

AUTONOME POLITIËLE AFHANDELING

Het openbaar ministerie niet langer als brievenbus

Dirk Lybaert*

1. Inleiding

In het verleden werd er reeds meermaals op gewezen dat parketmagistraten vandaag de dag te veel tijd moeten besteden aan werkzaamheden in routinedossiers waardoor zij zich onvoldoende kunnen toeleggen op het sturen van meer belangrijke dossiers.¹ Dit is te wijten aan de overbelasting van de parketmagistraten, overbelasting die op haar beurt vooral veroorzaakt is door de stijging van het aantal vastgestelde misdrijven zonder dat evenredig werd geïnvesteerd in de middelen van het gerechtelijk apparaat, dit zowel wat het aantal personeelsleden als de uitrusting ervan betreft.² In het parket van Brussel is het aantal correctionele zaken in dertig jaar vermenigvuldigd met 2,5. Elk jaar komen er 200.000 dergelijke dossiers toe, een gemiddelde dus van 1.000 nieuwe dossiers per dag.³ De toename van het aantal vastgestelde misdrijven heeft verschillende oorzaken. Onder andere kan worden verwezen naar de explosieve bevolkingstoename in de twintigste eeuw en naar het feit dat ook het aantal misdrijven zelf sterk is toegenomen, dit vooral via bijzondere strafwetten.⁴

Elk misdrijf dat via klacht of aangifte of ambtshalve door de politiediensten wordt vastgesteld moet overeenkomstig de bepalingen van het wetboek van strafvordering en overeenkomstig de Wet van 5 augustus 1992 op het politieambt via proces-verbaal ter kennis worden gebracht van het openbaar ministerie. Op dit vlak wordt van de politiediensten niet verwacht dat zij zouden overgaan tot enige selectie. Er bestaat in België geen politiesept. Gevolg hiervan is dat het openbaar ministerie werkelijk overstelpt wordt met nieuwe dossiers waarin het zelf moet nagaan wat belangrijk is en wat niet. Nochtans zijn de politiediensten de laatste jaren sterk

* D. LYBAERT is officier bij de Rijkswacht, docent aan de Koninklijke Rijkswachtschool en assistent aan de V.U.B.

1. Zie o.a. DUPONT, L., CHRISTIAENSEN, S. en CLAES, P., 'Knelpunten betreffende het functioneren van het strafrechtelijk vooronderzoek', *Panopticon*, 1992, blz. 215.

2. DE SMET, B., *De hervorming van het strafrechtelijk vooronderzoek in België*, Intersentia, Antwerpen, blz. 91.

3. DEJEMEPPE, B., 'Le ministère public demain, épée ou canne blanche', *RDP*, 1996, blz. 845.

4. GORLE, F., 'Is een ontwarring van de huidige chaos van strafbaarstellingen nog mogelijk?', *Liber Amicorum Frédéric Dumon*, Kluwer, Antwerpen, blz. 458. Voor een evolutie van het aantal bijzondere strafwetten verwijs ik naar FRANSEN, H., 'Enkele beschouwingen over de gerechtelijke politietaak van de rijkswacht', *Panopticon*, 1986, blz. 28. In het jaar 1900 telde men 139 bijzondere strafwetten, in het jaar 1972 maar liefst 1112.

geëvolueerd, zowel op bestuurlijk als op wettelijk vlak. Daarnaast werden er verschillende initiatieven genomen om ook de selectie, de recrutering en de opleiding van de politieambtenaren te verbeteren.⁵ Als gevolg daarvan zijn de leidinggevende politieambtenaren stuk voor stuk mensen die een universitaire en een gespecialiseerde beroepsgerichte opleiding achter de rug hebben en die een eigen meestal sterk gefundeerde visie hebben op een mogelijk lokaal en zelfs nationaal crimineel beleid.⁶ De politiediensten hebben een vrij goed beeld van de lokale politiek van hun parket en vaak weten zij op voorhand dat de vaststellingen die zij in een bepaalde zaak verrichten, nooit aanleiding zullen geven tot enige vervolging. Toch vonden in het verleden coördinatiebesprekingen tussen het openbaar ministerie en de politiediensten met het oog op de rechtshandhaving van bepaalde categorieën van misdrijven zelden plaats.⁷

Hierbij verdient het aanbeveling een onderscheid te maken tussen de courante en de meer complexe zaken. Bij de eerste soort zaken kan men zich de vraag stellen welke de meerwaarde is van de tussenkomst van de magistraat die hierbij enkel fungeert als een soort doorgeefluik.⁸ Daarom drukte de regering de wens uit om door een gecoördineerd optreden en afspraken tussen de politiediensten en het openbaar ministerie, de autonome afhandeling van bepaalde strafrechtelijke dossiers door de politiediensten mogelijk te maken.⁹ Een project dat hieraan beantwoordt, betreft het initiatief dat in februari 1996 genomen werd door Procureur-generaal SCHINS van het Hof van Beroep van Gent.¹⁰ Hij gelastte een werkgroep onder de leiding van een magistraat van het Hof van Beroep en met de procureur des Konings van Brugge, de hoofdcommissaris van de gemeentepolitie, de districtscommandant van de rijkswacht en de hoofdcommissaris van de gerechtelijke politie bij de parketten, ermee om een concreet project uit te werken waarbij strafbare feiten die zich op het grongebied van de stad Brugge voordoen, het voorwerp zouden uitmaken van een opsporingsonderzoek dat op een volledige zelfstandige wijze zou worden uitgevoerd door de politie, zodat de parketmagistraat nog slechts een eindbeslissing moest treffen over een volledig samengesteld dossier. Dit betekent dus dat de politiediensten niet voor elke nieuwe stap of verhoor een kantschrift moeten uitlokken bij de parketmagistraat. Het project kreeg de benaming 'autonome politie afhandeling' (APA). Deze bijdrage wil dit project, dat proefdraaide in Brugge in de periode van 1 april 1996 tot 5 december 1996 toelichten.

5. BOURDOUX, G., 'Hervorming van het strafprocesrecht: een stand van zaken', *Handboek Politiediensten*, Actuele voorinformatie nr. 214, 3 november 1994, blz. 3.

6. BOURDOUX, G. en LYBAERT, D., 'De politiediensten, een vergeten partner', *Panopticon*, 1996, blz. 227-247.

7. DE NAUW, A., 'Enkele lessen trekken uit de strafprocessuele praktijk en kijken naar de toekomst', *Panopticon*, 1983, blz. 225.

8. VAN CAMP, R., 'Wie tekent de krijtlijnen uit?', *Politie en gezag*, Politeia, Brussel, 1995, blz. 51.

9. *Krachtlijnen voor het federaal regeringsprogramma*, 19 juni 1995, blz. 21.

10. Zie mercuriale van de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep van Gent bij de opening van het gerechtelijk jaar 1996-1997, niet gepubliceerd.

2. Inhoud van het project

Het was van meet af aan duidelijk dat niet alle misdrijven in aanmerking konden komen voor een autonome afhandeling door de politiediensten. Het project wil immers geenszins het principe dat de leiding van het opsporingsonderzoek bij het openbaar ministerie berust in vraag stellen.¹¹ Enkel die onderzoeken die een opeenvolging van routinematige opsporingshandelingen noodzakelijk werden geacht, dit juist om het openbaar ministerie toe te laten om zich toe te leggen op de sturing van de meer ingewikkelde of gevoelige dossiers.

Daarom werd beslist om bepaalde dossiers buiten het project te houden. Het betreft in de eerste plaats de feiten met een zeer ernstig karakter zoals moord, doodslag en de pogingen daartoe, zware branden, verkeersongevallen met dodelijke afloop en gewapende overvallen. Ook de zaken die een snelle tussenkomst van het openbaar ministerie vereisen komen niet in aanmerking voor een autonome politieke afhandeling. Het betreft hier zowel de zaken waarin dwangmaatregelen moeten worden genomen zoals een aanhouding of een huiszoeking als zaken waarin bijzondere opsporingstechnieken moeten worden aangewend.¹² Ook de feiten die door de eigen aard en/of de hoedanigheid van de erin betrokken personen bevoegdheidsproblemen kunnen inhouden of die een bijzondere procedure vereisen, vallen buiten het project. Gedacht wordt hier aan procedures met voorrecht van rechtsmacht, diplomatieke immuniteit of parlementaire onschendbaarheid of procedures tegen advocaten, gerechtsdeurwaarders, notarissen, geneesheren of politieambtenaren. Tenslotte kan de autonome politieke afhandeling niet toegepast worden voor feiten die door de eigen aard of de hoedanigheid van de erin betrokken personen een grote weerklank kunnen hebben in de media of die de publieke opinie kunnen beroeren.

Bij de zaken die vallen binnen het project wordt een onderscheid gemaakt tussen de dossiers waarin een grondig onderzoek dient plaats te hebben en de dossiers waarin een noodzakelijke maar minimale opsporingsinvestering volstaat.

Een minimale opsporingsinspanning zal volstaan in die zaken waarin het parket de facto niet of slechts zelden zal overgaan tot vervolging. Die feiten worden limitatief meegedeeld aan de politiediensten en zullen bij uitbreiding waarschijnlijk verschillen van arrondissement tot arrondissement omdat het een weerspiegeling is van de lokale opsporingspolitiek. In Brugge betreft het de dossiers inzake opzettelijke slagen zonder of met lichte gevolgen; feitelijkheden; afzetterij; minieme gevallen van winkeldiefstal; verhuur van video's; eenvoudige bedreigingen; laster en eerroof; kwaadwillige ruchtbaarmaking en gauwdiefstallen wanneer er geen of quasi geen aanwijzingen naar een eventuele dader bestaan. In die gevallen volstaat het voor de

11. Wat het begrip 'leiding' betreft zie Voorontwerp van wet tot verbetering van de strafrechtspleging in het stadium van het opsporingsonderzoek en het gerechtelijk onderzoek, 'Memorie van toelichting', *Hervorming van het strafprocesrecht*, Maklu, 1995, blz. 20.

12. Indien bijzondere opsporingsmiddelen worden ingezet, moet de politiedienst hiervan kennis geven aan het openbaar ministerie op basis van de Ministeriële Omzendbrief van 24 april 1990 betreffende de bijzondere opsporingstechnieken om de zware of georganiseerde criminaliteit te bestrijden.

politiediensten om de feiten vast te stellen, een klein buurtonderzoek te verrichten, de verdachte en de benadeelde te verhoren en zo nodig over te gaan tot een huiszoeking met toestemming.

In de overige dossiers moet een volledig opsporingsonderzoek gebeuren. Het dossier zal dan volledig zijn wanneer alle constitutieve elementen van het misdrijf bewezen zijn. Dit bewijs zal moeten geleverd worden met een strikte naleving van de regels van het strafprocesrecht en met de eerbiediging van de rechten van de verdediging en de rechten van de mens. Van de politiediensten wordt in deze hypothese verwacht dat zij volledig zelfstandig alle opsporingshandelingen stellen die tot hun bevoegdheid behoren. Gaat het om een ambtsverrichting die behoort tot de bevoegdheid van een politiekorps buiten de stad Brugge, dan zullen de politiediensten zelf, via een intern kantschrift, contact opnemen met de plaatselijke collega, zonder hiervoor langs de parketmagistraat te moeten passeren. Is de tussenkomst noodzakelijk van het labo van de gerechtelijke politie dan doet de rijkswacht of de gemeentepolitie rechtstreeks beroep op deze dienst. Het labo moet de gegevens overmaken aan de onderzoekende dienst zodat deze een volledig dossier kan overmaken aan het parket.

Omdat het systeem van de autonome politie afhandeling geenszins afbreuk doet aan het principe dat de leiding van het opsporingsonderzoek berust bij het openbaar ministerie, werd ook uitdrukkelijk voorzien op welke wijze de parketmagistraat toezicht kan uitoefenen op deze dossiers. Belangrijk hierbij is het uitgangspunt dat het openbaar ministerie op elk ogenblik het dossier naar zich toe kan trekken, bijkomende opdrachten kan bevelen of desgevallend een andere politiedienst met het dossier kan gelasten. Wekelijks dient er een rechtstreeks contact te zijn tussen de speciaal daartoe aangeduide parketmagistraat en de verantwoordelijke officier, waarbij alle opsporingsonderzoeken die door de politie autonoom worden afgehandeld, worden overlopen. De rijkswacht kan hiervoor gebruik maken van de officier gerechtelijke dienst die sinds 1996 in alle districten werd geïnstalleerd. De bedoeling hierbij is dat die officier gaat fungeren als een centraal invalspunt voor de parketmagistraten en dat alle problemen bij hem worden aangekaart. Voor dat wekelijks contact zal het openbaar ministerie reeds kennis hebben van de lopende opsporingsonderzoeken via de seiningen van de dader, die aan het regionaal documentatiebureau van de gerechtelijke politie moeten worden overgemaakt. Bovendien bestaat voor sommige dossiers een onmiddellijke meldingsplicht. Dit is het geval voor de diefstallen met een meer dan gewone 'doorsnee-buit', zoals bij een antiekdiefstal, een kunstroof of een brandkastkraak. Ook bij zedenmisdrijven moet het parket onmiddellijk worden ingelicht. Hetzelfde voorschrift geldt voor de verdwijningen van minderjarigen. Tenslotte moeten alle dossiers ten laatste drie maanden na het vaststellen van de feiten aan het parket worden overgemaakt.

Naast de autonome politie afhandeling voorzagt het project ook in een uitbreiding van het stelsel van de vereenvoudigde processen-verbaal.¹³ Dit houdt in dat bepaalde feiten op een vereenvoudigde wijze worden vastgesteld door de politie-

13. Zie terzake de Circulaire van de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep van Gent van 25 juni 1996.

diensten. Deze vereenvoudigde processen-verbaal worden niet meer spontaan aan het parket toegezonden, maar worden bewaard bij de politiedienst. Aan het parket wordt maandelijks enkel een listing verzonden met daarop de belangrijkste gegevens van het vereenvoudigd proces-verbaal, te weten de notitienummers, de plaats, datum en uur van de feiten, de identiteit van de betrokkenen, het voorwerp van de vaststellingen en de modus operandi. De kennisgeving via proces-verbaal wordt vervangen door een kennisgeving via maandlijsten. Dergelijke maandlijsten mogen worden opgesteld voor feiten van vandalisme, burenruzie, onenigheid tussen partners, het verlaten van de echtelijke woonst, alle vormen van verlies, eenvoudige diefstallen, onopzettelijke branden, beschadigingen van telefoonkabels bij graafwerken, val op de openbare weg en beledigingen.

Dit systeem van maandlijsten was niet nieuw en wordt ook al toegepast in andere arrondissementen, vooral van het rechtsgebied van het Hof van Beroep van Antwerpen.¹⁴ De procedure bestaat in de arrondissementen Antwerpen, Mechelen, Turnhout en Hasselt. In het arrondissement Dendermonde bestaat dergelijk systeem enkel voor de gemeentepolitie. In het arrondissement Tongeren werd een gelijkaardig initiatief opgeschort op voorstel van het Provinciaal Overleg Korpschefs van de gemeentepolitie, omdat het niet mogelijk was de listings geautomatiseerd op te stellen. In de arrondissementen Gent en Ieper bestaat een systeem van vereenvoudigde processen-verbaal. Merkwaardig is wel dat de feiten waarvoor het systeem kan worden toegepast, zal verschillen van arrondissement tot arrondissement. Even merkwaardig is dat het systeem actueel nergens bestaat in Wallonië.

3. Resultaten

Bij de evaluatie van het proefproject werd vastgesteld dat het systeem quasi niet kon worden toegepast door de gerechtelijke politie bij de parketten. Dit was een te verwachten conclusie: enerzijds is de gerechtelijke politie immers geen eerstelijns-politie, anderzijds wordt deze politie, zoals ook de BOB van de rijkswacht, gewoonlijk gevat met meer ernstige zaken en dus met dossiers die bewust buiten dit proefproject werden gehouden. Het systeem zal dus voornamelijk worden toegepast door de leden van de gemeentepolitie en de leden van de lokale rijkswachtbrigades.

Cijfermatig lag het aantal dossiers dat op autonome wijze door de rijkswachtbrigade van Brugge werd afgehandeld tussen de 30 à 40% van het totaal aantal dossiers. Een onderzoek van de bevoegde parketmagistraat naar de aard van de dossiers wees uit dat de voorgeschreven richtlijnen correct werden toegepast en dat er geen dossiers op autonome wijze werden afgehandeld die normaal buiten het project dienden te worden gehouden. Integendeel liet het nieuwe systeem, met enerzijds een vermelding 'APA' en anderzijds een vermelding 'dossier buiten project', de parket-

14. VAN CAMP, R., 'Wie tekent de krijtlijnen uit?', *Politie en gezag*, Politeia, Brussel, 1995, blz. 54.

magistraat toe om een mentaal onderscheid te maken tussen gewichtige en minder gewichtige dossiers.

Wat de indeling in de verschillende categorieën betreft werd vastgesteld dat dit op een te concrete wijze was gebeurd. Daarbij was het in de praktijk vaak onmogelijk om de indeling tussen dossiers die een minimale opsporingsinspanning vereisen en de andere dossiers te volgen. Dit is logisch en brengt mij meteen bij mijn voornaamste kritiek op dit project. Het project gaat uit van verschillende lijsten met misdrijven en naar gelang het concrete misdrijf in de ene of de andere categorie thuishoort, betekent dit dat de politie onmiddellijk het parket moet inlichten, een minimale opsporingsinspanning moet verrichten, een volledig autonoom opsporingsonderzoek moet voeren of een vereenvoudigd proces-verbaal moet opstellen. In de praktijk stelt men evenwel vast dat de aandacht en de werkinspanning die de politieambtenaar aan een bepaald feit wil geven, niet alleen functie is van de aard van het misdrijf maar bovendien en in de eerste plaats ook van de onderzoekswaardigheid van het misdrijf. Zo kan het in functie van de omstandigheden perfect verantwoord zijn dat voor een zaak die actueel buiten het project valt, men enkel een vereenvoudigd proces-verbaal zou opstellen, terwijl men voor een zaak waarvoor thans enkel een minimale opsporingsinspanning is voorzien, men onmiddellijk het parket zal verwittigen.

Persoonlijk kan ik mij totaal vinden in de criteria die door de werkgroep werden weerhouden voor de al dan niet onmiddellijke overmaking van de zaak aan het parket. Dit moet worden behouden. Het is de kern van het voorstel van de werkgroep: voor de belangrijke of gevoelige dossiers moet het parket onmiddellijk verwittigd worden, de meer routinematige dossiers moeten autonoom door de politie worden behandeld. Maar wat de drie hypothesen binnen de autonome afhandeling door de politie betreft¹⁵, verdient het aanbeveling om in plaats van te werken met lijsten eerder toepassing te maken van een methode van case-screening in de ruime zin.

Deze methode houdt in dat men volgens een bepaalde methode tot een waardering komt van de opsporingsindicatoren, de prioriteits- en beleidsindicatoren, en de capaciteitsindicatoren. Daarbij gaat men ook rekening houden met de intuïtie van de verbalisant. De screening gebeurt niet door de verbalisant zelf maar door een verantwoordelijke officier. Uit de totaalwaardering volgt dan de beslissing over het al dan niet aanpakken van de zaak, in ons geval over het autonoom voeren van een opsporingsonderzoek of het opstellen van een vereenvoudigd proces-verbaal. Daarbij stel ik voor om de hypothese van dossiers waarin enkel een minimale opsporingsinspanning is vereist te laten wegvallen: ook in het geval dat er enkel een vereenvoudigd proces-verbaal wordt opgesteld, moet de politieambtenaar immers een minimale opsporingsinspanning verrichten! Dit voorstel vereenvoudigt en abstraheert de regels van het proefproject.

15. Te weten, het autonoom voeren van een volledig opsporingsonderzoek, enkel minimale opsporingsinspanningen of het opstellen van een vereenvoudigd proces-verbaal met vermelding in maandlijsten.

Bij de invoering van een systeem van vereenvoudigde processen-verbaal rees bij de werkgroep de vraag of dit de facto niet neerkomt op een zekere vorm van politiesept. Hierop werd negatief geantwoord omdat de iure het politiesept veronderstelt dat de politiediensten zelf gaan beslissen om al dan niet proces-verbaal op te stellen terwijl er in casu hoe dan ook een proces-verbaal wordt opgesteld dat onder de vorm van maandlijsten wordt overgemaakt aan het parket. Het parket kan dan nog altijd beslissen om toch over te gaan tot de vervolging.¹⁶ Persoonlijk ben ik trouwens geen vragende partij voor de invoering van een politiesept. De invoering van dergelijk systeem zou immers moeten gepaard gaan met een grote transparantie naar de bevoegde overheden. Zoals bijvoorbeeld in het arrondissement Breda zou dergelijk politiesept voor de politiediensten dan ook een belangrijke bijkomende administratieve meerlast betekenen.¹⁷

Het proefproject had vooral tot doel de werklast bij het parket te verminderen. Hierbij was het echter onaanvaardbaar om die werklast gewoon te verschuiven en te leggen bij de politiediensten. Nochtans komt er voor de politiediensten bij die autonome afhandeling heel wat administratie kijken, administratie die niet alleen tot doel heeft de opvolging en de controle door het openbaar ministerie mogelijk te maken, maar tevens de interne opvolging van een APA-dossier. Door de gemeentepolitie van Brugge werd hiertoe een nieuwe en afzonderlijke software ontwikkeld. In de loop van het project werd het voor de bevoegde parketmagistraat duidelijk dat ook de rijkswacht moest overgaan tot een geautomatiseerde opvolging. De generale staf van de rijkswacht slaagde erin de nodige software te integreren in het bestaande systeem POLIS-brigade. Deze integratie had een dubbel voordeel t.o.v. de toepassing van de gemeentepolitie van Brugge: in de eerste plaats werd het mogelijk de door het parket gevraagde gegevens alsmede de opvolging van de interne kantschriften te realiseren zonder dat de gegevens een tweede maal moesten worden gevat. Bovendien beschikt de rijkswacht nu over een uniform systeem dat de verruiming van het proefproject mogelijk maakt over gans het land. Mijns inziens zal bij een eventuele verruiming van het project moeten gezocht worden naar een gelijkaardig systeem voor de gemeentepolitie, dat waarschijnlijk bij voorkeur binnen het PIP-systeem wordt ontwikkeld. Alleszins moet worden voorkomen dat een APA-dossier enkel door een dubbele vassing kan worden opgevolgd. Men moet immers oog hebben voor de globale efficiëntie van het systeem en men kan dus niet tevreden zijn met enkel een vermindering van de administratieve werklast bij het openbaar ministerie. De oplossing van de rijkswacht toont aan dat dit geen enkel probleem hoeft te zijn.

16. Zie onder meer VAN ROOYEN-DE WIT, 'Wie is er eigenlijk nog bang voor het politiesept?', *Tijdschrift voor Politie*, 1987, blz. 6 tot 13 en X, *De discretionaire bevoegdheid van de politie*, Studiedagen Centrum voor Politiestudies, Gent, 4 mei 1990, Antwerpen, 9 mei 1990 en Brussel, 1 juni 1990.

17. Voor een volledige uitwerking van het systeem zie ROEST, F., 'Handleiding politiesept Arrondissement Breda, t.b.v. de sepotfunctionarissen in het Arrondissement Breda', 1993, niet uitgegeven, 41 blz.

5. Besluit

Met de invoering van een systeem van autonome politieële afhandeling van welbepaalde opsporingsdossiers, bereikt men een dubbel doel. In de eerste plaats biedt men de overbelaste parketmagistraat een instrument dat hem toelaat een onderscheid te maken tussen belangrijke en minder belangrijke zaken. De afhandeling van die minder belangrijke zaken die gewoonlijk zal bestaan uit een reeks van routinematige opsporingshandelingen, wordt toevertrouwd aan de politiedienst, zodat de parketmagistraat tijd kan vrijmaken voor een reële sturing van de meer ernstige of gevoelige dossiers.

In de tweede plaats worden door de doorvoering van het project de politiediensten geresponsabiliseerd. Zij kunnen niet langer volstaan met het zonder nadenken doorsturen van hun proces-verbaal naar het openbaar ministerie maar moeten onmiddellijk een beoordeling maken: gaat het om een eenvoudige en niet gevoelige zaak, dan moeten zij op eigen initiatief de noodzakelijke onderzoekshandelingen stellen, zonder dat een tussenkomst vanwege het openbaar ministerie is vereist. Dit vergt in de organisatie van de politiediensten wel enige aanpassing: het is immers niet de verbalisant die eigenmachtig deze beoordeling maakt, maar een verantwoordelijke officier van gerechtelijke politie. Bij de rijkswacht zal dat de brigadecommandant of zijn plaatsvervanger zijn. Hij zal zich meer dan vroeger moeten toelagen op het opvolgen van de opsporingsonderzoeken. Hij dient de interne kantschriften uit te schrijven en is verantwoordelijk voor het afwerken van het dossier binnen de voorgeschreven termijnen.

De resultaten van het proefproject in Brugge waren alvast hoopgevend dat dergelijke organisatie van het opsporingsonderzoek in de praktijk wel degelijk werkzaam is. Dertig à veertig procent van de dossiers kunnen op autonome wijze worden afgehandeld. Het initiatief van Procureur-generaal SCHINS heeft bovendien het grote voordeel dat het geconcipieerd werd binnen het bestaande wettelijke kader. Het doet geen afbreuk aan het principe dat de leiding van het opsporingsonderzoek berust bij het openbaar ministerie, noch aan de regel van de verplichte kennisgeving door de politiediensten aan het parket van elk misdrijf.

Kritiek kan wel geuit worden met betrekking tot de indeling van de misdrijven in verschillende categoriën. Deze indeling is te casuïstisch en het verdient aanbeveling om de voorgeschreven opsporingsinspanningen afhankelijk te maken van de onderzoekswaardigheid van een bepaalde zaak. Toch is mijn globale beoordeling van dit project positief en kan het bestempeld worden als de uiting van een moderne opvatting over de relatie tussen de politiediensten en het openbaar ministerie. Na de evaluatie van het proefproject in het arrondissement Brugge, besliste de Procureur-generaal om het project te veralgemenen tot het gehele rechtsgebied van het Hof van Beroep van Gent. Ik hoop dat het College van de Procureurs-generaal kan worden overtuigd om het systeem door te voeren in gans België.